

sig saa nær Fredstraktatens Tekst som muligt og ikke rejse Fortolkningsspørgsmaal, der kunde give Anledning til, at man maaske udefra kunde faa det Indtryk, at man fra dansk Side ønskede at røre ved Fredstraktatens Bestemmelser, hvilket aldeles ikke har været Meningen. Men Realiteten er vi altsaa enige om, og jeg har da af de nævnte Grunde frafaldet Ændringsforslaget til § 1, idet jeg reelt har opnaaet det, der var Hensigten.

Det glæder mig naturligvis, at Udvalget og Ministeren har tiltraadt de to i Betænkningen nævnte Ændringsforslag, der, selv om de vedrører Formaliteter, dog har nogen Betydning, fordi det er utiltalende paa ny at optage i Lovforslaget disse Udtryk „ægte“ og „uægte“ Børn. De andre formelle Ændringer, hvorved jeg søgte at polere Lovforslaget, har Udvalget ikke tiltraadt, fordi den højtærede Minister ikke ønskede at foretage andre Ændringer. Jeg har under Hensyn til disse Forslags ringe Betydning i og for sig ikke fastholdt dem og skal heller ikke diskutere dem paa ny, men indskrænke mig til den Bemærkning, at det forekommer mig, naar man alligevel ændrer et Lovforslag, urimeligt at modsætte sig formelle Forbedringer i samme Lovforslag, blot fordi disse ikke kan siges at være ligefrem nødvendige. Det gælder efter min Mening om at gøre Lovforslagene saa gode som overhovedet muligt og ikke lade sig nøje med, at de ikke er daarligere, end at de kan passere, og for saa vidt kunde jeg egentlig nok have haft Lyst til at opretholde disse forskellige formelle Ændringer. Naar jeg alligevel ikke har gjort det, er det, dels fordi Indenrigsministeren lægger saa stor Vægt paa at faa dette Lovforslag saa uskadt og saa hurtigt som muligt gennem Tinget, dels fordi det i mine Øjne dog vilde se noget ejendommeligt ud, hvis Landstingets Flertal fik Lejlighed til at stemme disse formelle Ændringer ned og derved tilkendegive, at det foretrak en mindre god Systematik og en mindre klar Formulering. Jeg vil forskaane Tingets Medlemmer for en saadan Proces og vil altsaa lade mig nøje med det Resultat, som Udvalgsarbejdet har fremskaffet med Indenrigsministerens Tilslutning.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg):

Jeg vil gerne takke Udvalget for hurtig Behandling af Sagen. Jeg har jo ogsaa før i mine Udtalelser bemærket, hvor megen Vægt der maa ligge paa, at dette Lovforslag faar en hurtig Behandling gennem Rigsdagen. De stillede Ændringsforslag har jeg tiltraadt, og det vil ogsaa fremgaa af mine Udtalelser

straks ved Sagens første Behandling, da de blev nævnt, at jeg fandt, at det kunde i og for sig være rigtigt, at man foretog disse Ændringer for ogsaa overfor Administrationen, ikke blot i Indenrigsministeriet, men ogsaa derigennem i andre Ministerier, at understrege, at det var disse Udtryk, man fra Rigsdagens Side ønskede brugt i Tilfælde som dette.

Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger om det mere formelle, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Steincke) gjorde, finder jeg ligesom han ikke Anledning til at komme ind paa Diskussionen her i Gaar. Jeg tror ikke, at disse Smaating, som ogsaa han selv udtrykte sig, med nogen Grund kunde give Anledning til en fortsat Debat. Derimod fremhævede det ærede Medlem en Hovedbetragtning, som vedrører den Tanke, han havde angaaende § 1 i Lovforslaget, og herom vil jeg gerne sige et Par Ord.

Det grundlæggende for hele denne Sag er jo Fredstraktaten, og i mulige Tvivlstilfælde vil det ogsaa blive dens Indhold, som vil være afgørende. Udtrykket „fast Bopæl“ i Lovforslaget er brugt som Udtryk for Fredstraktatens Krav om Bosættelse, og Fortolkningen heraf er, som det ærede Medlem meget rigtigt forudsatte baade i sine Bemærkninger i Gaar og i sine Udtalelser i Dag, at der er Tale om egentlige Indbyggere i det paagældende Omraade, saaledes som det fastsættes ved Fredstraktatens § 112. Jeg kan derfor ogsaa efter en Konference med Udenrigsministeriet ganske slutte mig til det ærede Medlems Udtalelser med Hensyn til den Fortolkning, som vil blive anvendt. Mulige Betæneligheder ved at vælge et Udtryk som „fast Bopæl“ maa formentlig ogsaa, som jeg allerede fremhævede ved Sagens første Behandling, svinde ved den i Fredstraktatens § 112 fastsatte Regel, at tysk Statsborgerret fortabes, naar dansk Indfødsret erhverves. Jeg vil ogsaa i den Forbindelse gerne minde om, at det udtrykkelig er fastslaaet, at Personer, som maatte have bosat sig paa Omraadet efter 1. Oktober 1918, ikke erhverver dansk Indfødsret uden særlig Tilladelse af den danske Regering. Jeg mener altsaa med disse Udtalelser at have tilkendegivet, at der mellem Udvalget og mig og specielt ogsaa mellem det ærede Medlem (Steincke), der har fremdraget dette Spørgsmaal, og mig er fuld Enighed om, hvorledes Fremgangsmaaden skal være i det her berørte Tilfælde.

Hermed sluttede Forhandlingen.